

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 20 ore.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 2.

15. JANUAR 1939

11. ÅRGANG

Med evangeliet i det urolige China

Under Herrens beskyttende nåde blant røvere og farer av alle slag

To breve fra Alfhild Bjerva.

Tai Yuan Hsien.

Innerlig kjære venner!

Guds fred!

Hjertelig takk for gaven som jeg igjen har mottatt ifra dere. Gud velsigne dere kjære venner som står trofast med oss herute.

Våre hjerter er fulle av takk til Gud som så trofast har våket over sine små. Vi er nu hjemme igjen og i arbeide efter en tid ved kysten. Gud gjorde det mulig for oss å reise bort under den værste hetetiden og en fikk komme bort fra det som har hengt så tungt over oss det siste året. Det har vært en hvile både til sjel og legeme og ikke høre hvad som tilhører krig og dens redsler.

Gud har på en underbar måte bevart de troende mens vi var borte, de har vokset den åndelige vekst.

Det første møte efter vi kom tilbake vidnet den enkelte om hvad Guds ånd hadde arbeidet i deres hjerter og fyllt dem med bønnens ånd. A venner det er just hvad vi trenger den enkelte av oss, at komme inn i et dypere liv, bønneliv. Vi har erfart herute at bønner er den eneste vei til velsignelse og kraft, gjennom bønn har Gud også bevart oss fra alt ondt, ja fra å miste våre liv. Det var i grunn med bevende hjerter vi satte oss på toget i Peking for å reise tilbake til Shansi, men vi la våre liv i Herrens hånd, og Gud på en forunderlig måte bevarte oss. Dagen efter, på samme linje blev et tog sprengt i luften og vi hørte at over hundre var blitt drept. Også på Shansi-linjen blev vi spart mens toget efter oss hadde ulykke. Så kjære venner: Gud våker over sine små.

På veien fra Tai Yuanfu og her til blev vi stanset av 2 unge menn

som satte geværpipene imot oss, det var de røde. Vi forklarte hvem vi var, og så lot de oss gå. Igjen så vi Guds underbare bevarelse, distriktet er jo oversvømmet med banditter. men Gud bevarte oss og tingene våre. Jeg vet kjære venner, at dere der hjemme ber meget for oss, men vi trenger det også. Vi er utsatt for farer fra alle hold. Så hold ut i bønn for oss og våre kjære kinesere. De går igjennem en tung tid. Bed også om vekkelse over Shansi, om vederkvægelses tider over disse særede, engstlige og lidende hjerter.

Asta hilser meget.

Så til slutt en hjertelig hilsen fra eders i Jesus

Alfhild Bjerva.

*

Tai Yüan Hsien.

«Jeg vil gå frem for ditt åsyn og bakker vil jeg jevne, døre av kobber vil jeg sønderbryte og bomme av jern vil jeg sønderhugge. Esaias. 45, 2.

Elskede venner!

Dette var ordet vi fikk fra Herren da vi skulde reise ut til Ching-Yüan for å ha stormøte. Jeg vil gå frem for ditt åsyn. Da visste vi at Herren vilde gå foran oss og rydde av veien banditter og de røde og føre oss vel frem de vel 40 li vi hadde å reise. Tidlig på morgenen den 19. oktober drog vi avsted på kjærre, str. Aasta og jeg, samt en amerikansk søster. Vi kjørte på bilveien. Før var det jo forbudt å kjøre på bilveien med kjærre, men nu er det jo ingen lov, så en kan gjøre som en vil. Vi valgte også å kjøre bilveien, da bandittene holder sig mest i landsbyene. Det var en vakker morgen. Høsten i China er skjønn, det var en forun-

derlig fred som hvilte over landskapet — og det minnet ikke om krig med undtagelse av flyvemaskinene som suste over oss, på vei sydover med all sin ødeleggelse.

Vi kom godt og vel frem til Ching Yüan kl. 2, takkende Gud som så forunderlig hadde bevart oss fra alt ondt. Å, hvor kjært det var å se de troende efter 9 måneders fravær. Sammen måtte vi prise Gud for han så underbart hadde våket over sine. Vi fikk også den store glede å ha søstrene Christofa og Inger med oss til stormøtet. De kom også 40 li, syd for Chiang Yüan. De fikk også erfare at den samme Gud våket over dem og førte dem lykkelig frem.

Fredag den 21. begynte møtene. Det var i sannhet 3 dagers underbare møter fra først til sist, med morgenmøte hadde vi 4 møter om dagen Under bønnemøtene var det som et stort brus av lovsang til Herren, noen klappet i hendene, noen danset, noen gråt efter som Guds Ånd virket på den enkelte. Vi hadde så å si møter fra morgen til kveld, bare med små pauser for å spise. Hvor Gud er underbar god som i en tid som denne gir oss en slik herlig anledning å forkynne frelsens budskap. Den siste dagen på formiddagen hadde vi brødsbrytelse. Gud gav oss en underbar stund. Det var også fem små som blev velsignet. 2 gutter og 3 piker. Det var så skjönt å se disse mødre stå i rad ved plattformen med sine små på armen mens hele forsamlingen reiste sig og nedbad Herrens velsignelse over disse små. Vi tok også op et offer til utvidelse av lokalet, da det er alt for lite. Dette er det tredje lokale som er blitt for lite. Vi priser Gud for det, så

Bedre dødsdagen

enn fødselsdagen

hvis det er noen som føler sig ledet av Gud til å hjelpe oss i anledning av et større lokale, så vet jeg Herren vil storlig velsigne dig.

Vi er takknemlig til Gud for hver enkelt sjel som blir frelst og lagt til menigheten.

Efter møtene var over i Chiang Yüan, reiste vi med søster Christofa og Inger til deres stasjon i Chia Ch'eng. Vi fikk en hjertelig mottagelse av de troende på stasjonen, og det var så gildt å se det store lokalet fullpakket med folk, hungre sjeler. Vi fikk så livets ord ut, og vi vet det skal ikke vende tomt tilbake — pri-set være Herrens dyrebare navn. —

Den 15. november åpner vi 2 måneders bibelklasse i Chiang Yüan. Så elskede venner, be meget for oss, at Herren må gi oss en rik og åpen dør i ordet, at de troende kan bli styrket i sin tro på Jesus og hans dyrebare ord.

Efter bibelklassen i Ching Yüan er ferdig, fortsetter vi her i Tai Yüan Hsien, da det også her er mange hungre sjeler. Be også for bibelklassen her at Herren vil legge sin velsignelse til.

Dette bud kommer vel ikke til Norge før i slutten av desember, så jeg vil ønske dere alle kjære venner en velsignet jul og et rikt av Herren velsignet nytt år.

Hjertelig takk til dere alle for deres kjærlighet mot mig og kineserne i dette år som er gått. Gud vil lønne dere!

Søster Åsta hilser dere alle.

Hjertelig hilsen fra eders i Jesus
Alfhild Bjerva.

*

Samtidig ber kassereren oss å minne om at da Alfhild Bjerva og Åsta Thuen nu har vært ute i over syv år trenger de å komme hjem en tur for å hvile. Vi nevner det så gjerne og ber vennene huske på det. Under de forhold som nu har vært og er, i de siste år kan enhver forstå at det er nødvendig å få litt tid hjemme for å komme til krefter.

Vi ber derfor misjonsvennene in-stendig om å huske dette.

Midlene sendes til broder Thorolf R. Andersen, Sørlygt. 15 II, Oslo.

Red.

Følgende lille beretelse fra det daglige liv i China har vi tillatt oss å «klippe» fra «Misjonsbladet»:

Pred. 7, 1.

En dag for 14 år siden kom en ung kjekk gutt inn på misjonsstasjon i Lungchüchai, og ba mig komme til sitt bryllup, for han ønsket å ha det på kristen vis. På mine spørsmål fikk jeg til opplysning at han het Peng, og at hans hjem var ute på landet en og en halv mils vei borte. Jeg stusset, for jeg visste ikke av at det var noen troende i den landsbyen. Så fortalte han mig at han var i tjeneste hos en misjonær i Shansi og hadde der blitt kristen.

Selvfølgerlig mottok jeg med glede innbydelsen, og et par dager senere gikk jeg dit, ifølge med Shang Tsi Lu.

Da bruden blev ført frem fikk jeg ivilkarlig medlidenhet med den unge, kjekke mannen, for hun var en tynn, sykkelig jentunge på 14 år. Dog — tiden gjør undere.

Noen år senere, da hennes mann, efter å ha gjennomgått bibelskolen i Shansi, kom tilbake og blev evangelist her på stasjonen kom hans unge hustru også hit. En kjekk, pen kvinne, økonomisk og flink i sitt husstell. Alle som kom i berøring med henne blev glad i den stillferdige og forstandige ungen.

Dog, de nerverystende opplevelser hun gjennomgikk de årene jeg var bebodd av røversoldater, og tilslutt over et halvt år på flukt for røvere, da hun mistet sine kjære små, en gutt og en pike, blev for meget for henne. Hun fikk et knekk som hun ikke helt kunde overvinne. Men alle prøvelser drog henne nærmere Frelseren, som hun hadde lært å elske.

For 5 år siden ga Gud henne lille Isak til trøst, og et par år senere blev hans lille søster født. Men ifjor sommer behaget det Herren å ta sin lille juvel bort fra smusset her nede op til sig.

Efter denne siste prøvelse blev moren syk, og det syntes som om hun snart skulde følge efter sin lille skatt. Ifjor, under et møte, blev hun særlig velsignet av Gud, så hun, den stille, tilbaketrukne, måtte prise Gud

med høi røst. Efter det blev det en vending med sykdommen og for flere måneder hadde hennes fysiske krefter overtaket, men ut på våren kom det onde igjen med fornyet angrep, og hun syknet hen.

I midten av juli blev lille Job født til verden, og så snart det gikk an overgitt til en ammes omsorg, da moren var så elendig. Hun håpet stadig å bli bra og hang ved dette jordiske. Det voldte mig endel bekymringer, og tilslutt en lørdag morgen snakket jeg med henne og sa at alt tydet på at Jesus snart vilde komme og hente henne. Efter dette blev det så om å gjøre for henne å komme til sitt hjem ute på landet, og om eftermiddagen blev hun båret dit.

Hun var helt klar like til det siste blev det fortalt oss. Søndag eftermiddag hadde hun et syn. Til dem som stod hos henne sa hun: «Hindre mig ikke, for veien går opad, op, op!» — Dette gjentok hun flere ganger, og for en stund var hennes ånd optatt med det hinsidige. Fra den stund var hun helt løst. «Du kan tro det er herlig i himmelen,» sa hun til sin faster, som pleiet henne. Hun fortalte at hun hadde sett sin svigermor i skinnende hvite klær. — Jeg har vært bekymret for at svigermor ikke blev døpt før hun døde for snart tre år siden. Ennvidere fortalte hun at hun hadde sett Jesus og bedt om å få leve 10 år til hos sine små, men det blev avslått. «Gå tilbake,» blev der svart henne, «imorgen kommer jeg og henter dig.» — «Imorgen kan du klæ på mig og gjør mig ferdig, for da dør jeg,» sa hun til sin faster. «Nu kommer de igjen, en hel flokk i hvite klær,» sa hun.

Mandag eftermiddag ba hun om at lyset måtte bli tendt, for det blev så mørkt. Men i neste øieblikk var et større lys gått op for henne.

Ved begravelsen var over 100 mennesker samlet. Der hørtes ingen tilgjort skrik og klage som ved de hedenske begravelser, men bare sang og lovprisning til Gud som hadde ført en menneskesjel igjennem til seier ved Jesu Kristi blod.

Marie Syltevik.

Deres prydelse skal ikke være - -

Et ord til unge søstre.

Hvor mange var det ikke som dro et lettelsens sukk da de korte kjoler var på retur, for med smerte måtte man konstatere at denne mote hadde makt over Guds barn. Det var mange ganger beklemmende å høre sangerne synge at de hadde sagt farvel til synden og verden, mens klededrakten vidnet noe helt annet. En underlig logikk — man sa, at man ikke var bange for verdens forakt, men man var bange for den forakt man møtte når man var gammeldags og kysk klædt. Hvorledes vilde Guds folk stille sig om de korte kjoler kom tilbake?

Jeg kommer i denne forbindelse til å tenke på hvad en kjent frikirke-mann skulde ha sagt i en preken på et lite landsted i det sydlige Sverige. I sin preken fremholdt han viktigheten av å ha kjærlighet, og fantes der bare kjærlighet, så betød noen centimeter kortere kjole og kortklippet hår ingen ting. La så være, men så beror disse centimeter ofte på at kjærligheten til verden er større enn kjærligheten til Gud. Og noen sentimeter kortere kjole og kort hår kan ha stor betydning som barometer for den iboende kjærlighet til Kristus, forutsatt at den person det gjelder ikke er nyfrelst, ukyndig eller av spesielle årsaker er tvunget til å opptre således.

Er det den Herre Jesus eller moteguden som skal behages? Det er med smerte man ennå idag er nødt til å konstatere på reiser i vårt vidstrakte land at moten har mere å si for en del enn hvad den himmelske motejournal i 1. Pet. 3, 3 sier. «Eders prydelse skal ikke være den utvortes med hårfløtninger og påhengte gullsmykker eller klædedrakt.»

Hvorledes skal det gå med vårt vidnesbyrd når der finnes sådanne blandt sangerne som optrer i alt annet enn tekkelig klædedrakt? Visst har man langt hår, men her synes for mange grensen mellom menigheten og verden å gå. Kjolen er til og med uten armer, utringningen i halsen er vid og luen eller hatten sitter på trekkvart, og alt dette virker alt annet enn opløftende på den som siden skal tale om ham som gav sig selv hen og tok en tjeners skikkelse på sig.

Det er ikke meningen å foreskrive noen uniform med høihalset krave og slepende kjoler, som på sin tid nesten var ved å bli mønsteret for sann åndelighet og heller ikke støtte dem som er henfallen til å dømme deres svake medsøstre, men der finnes vel en gyllen middelvei. Stor er nøden som råder i verden, men i vårt land er der overflod. Det kan ikke være velbehagelig for Gud når frelst ungdom benytter det meste av deres fortjeneste til dyre klær. Kan den opvoksende ungdom tiltre og forvalte arven, når deres tid er inne, hvis den ikke har lært sig å forsake? Eller er det bare vidnene i hjem- og hedningeland som skal ligge helt på Herrens alter, mens den menige i Guds menighet ikke behøver å gi mere enn av sin overflod? Stakkars dem som når prøvelsens ild begynner å brenne ikke har samlet sig noe i det himmelske forrådshus. La oss fange de «små reve» mens de er små, og før de begynner å ødelegge vingårdens frukt. La være at de er så uskyldige, mens de er små en dag er de fullvoksne, og da kommer det til å gå som da reven og bjørnen hadde felles husholdning, at reven tok det alt sammen. Vi må heller ikke glemme at der er andre ting enn langt hår som er en kvinnes prydelse.

II.

På det misjonsfelt jeg arbeider var der en ung kvinne som overga sig til Gud. Hun var krøllet, «malet» og meget moderne klædt. Ingen sa til henne at hun burde forsake alt dette for Jesu skyld, men i stedet fikk hun en bibel, som hun blev opmuntret til å lese i. Hun gjorde det med iver, og meget snart forsvant «malingen» og krøllene. Selv håret hvad der var en kvinnes prydelse og så gjennomgripende blev hennes forvandling at hun kunde være et eksempel for mange av ungdommen hjemme.

Men hvad skulde hun tenke om hun så ungdommen i misjonens hjemland tok den sag om moten så lett? Hun som selv hadde ofret sin siste øre for å hjelpe en trossøster der ute, hvad skulde hun tenke om hun så den finest klædte i menigheten gi det minst mulige i offer til de trengende?

Unge søster, husk på at meget av Guds saks fremgang på ditt hjemsted beror på dig. Husk på at mange kritiske blikke er festet på dig, sådanne som ikke har barmhjertighet med dig fordi deres sinn er dømmesykt, og som dømmer en hel vekkelse etter den enkeltes opptreden. Husk på at en armeløs kjole kan forderve den herligste sang. Sangere for syns skyld — som deres ferd er, sådan blir det inntrykk de utenforstående får av Guds menighet.

For deres egen skyld, for menighetens skyld og frem for alt for Jesu skyld, tenk på dette! Det er en ubetydelig ting sier noen. Det sa skipperen også som skrapte en liten sort flekk bort på sjøkartet i den tanke at det var en flue som hadde efterlatt den. Men det var ikke en ubetydelig ting da skuten nettop gikk på den grunn — da gjalt det mange liv. Husk på at i den åndelige frihets verden er det hverken dig eller mig, der skal avgjøre hvad der er stort eller smått, men det er kjærligheten til ham som er den avgjørende — den kjærlighet som setter spor selv i det ytre. Må Gud bevare oss fra de motsatte ytterligheter også. Men hvorledes er det med myndigheten i Guds menighet? Forstanderne og sanglederne bør vel ha noe å si i denne sak? Og det går vel an å gjøre dette i enrum i en saktmodig ånd så man slipper å ta feilen til tekst i en offentlig preken.

Derfor til felles kamp mot alt som tilhører denne tidsalders vesen, og som kan bli en hindring for mange å være rede ved vår Herres tilkommelse.

«Evangelie Härold».

Ingen stans i bønner.

Den store pianist og komponist Rubinstein blev engang spurt om det kunde være nødvendig for ham å øve sig hver dag.

«Hvis jeg bare en dag holdt op å øve mig,» svarte han, «vilde jeg straks merke det selv. Hvis jeg holdt op to dager i trekk, vilde mine venner merke det, og hvis jeg ikke øvet mig i tre dager, vilde det store publikum merke det.»

«Den dag jeg ikke går fremad, går jeg tilbake,» sa en annen kunstner.

Således er det også i bønnens verden, en eneste dag uten en innerlig samtale med Gud, er et stort tap for vår sjel.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

En god anbefaling.

I en reiseartikkel skriver misjonær Willy Rudolph i «Korsets Seier» om Dørum og Karlsons arbeide i Yuan-shih i Hopei distrikt i China:

«Har truffet flere norske venner blandt hvilke jeg særlig må nevne søstrene Dørum og Karlsson. De har stått trofast på sin stasjon — Yuan-shih i Hopei. Str. Dørum uavbrutt i over ett år, Karlsson med et eneste kort fravær. Det var med stor interesse jeg hørte om hvad de hadde gått igjennem og om hvorledes Herren gjennom alt hadde holdt sin skjermende hånd over dem og deres misjon og forsamlingen. Søstrene har vel sine forbindelser blandt de frie venner derhjemme, men det hindrer ikke at vi herute føler at ikke bare nasjonaliteten, men også det felles kall og den felles dyre tro binner oss sammen. Søstrene har et solid arbeid som vi skyller å prise Herren for. Og de er åå dem som har ikke alene blitt forundt å tro, men også å lide for Kristi navn skyld.»

Vi har visst det før, men det er gledelig å se det «på trykk» fra broder Rudolphs hånd. Søstrene har trofast arbeidet og kjempet derute for sjeles frelse. Har vi herhjemme gjort vårt for å hjelpe dem? Har du bedt for dem? Har du støttet dem med midler?

*

Vekkelse i Estland.

«Den apostoliske kirke» i Danmark har to utsendinger i Estland og disse beretter om åpne dører og hjerter for Guds ord.

I en by bad de til Gud med over

60 sjele som ønsket å bli frelst. — Mange er blitt helbredet fra sykdommer og mange døpt i den Hellig And, skriver de i «Evangeliebladet» *

Nye abonnenter

får vinterhefte fritt så langt op-laget rekker.

Tilbudet gjelder bare for januar måned.

*

«Korsets Seier»

Pinsevennes blad utkommer fra nyttår i nytt format. Det er nu heftet på samme måte som M.-R. og på 16 sider.

Samtidig er det en del forandring i bladets redaksjon også. Egil Strand som i lengre tid har vært redaksjonssekretær, er nu ansatt som ansvarlig redaktør ved siden av T. B. Barratt.

De gjør også oppmerksom på at stridsspørsmål og polemikk med anderledes tenkende troende vil mest mulig bli undgått.

Hvis det er noen

som ikke har fått Vinterhefte, så vær så snild å send et brevkort. Det kan jo bli feil og i juletravelheten er man naturligvis mere utsatt enn vanlig også.

Men send kortet i januar, siden kan vi ikke sende hefter.

*

Rettelse.

I listen over de frie misjonærer i forrige nr. er to linjer falt ut slik at Leonore Johnsen er blitt gjort til kasserer for Thorkild Rasmussen. Hun er som kjent kasserer for Gunhild Gundersen, China og br. Jul. O. Lind er kasserer for Thorkild Rasmussen.

*

I kvitteringen

for innk. midler til misjonær Glittenberg i nr. 21 1938 stod blant annet: Fra Olaf Ryen, Tune pr. Greåker kr. 25.00. Skal være Ved Olaf Ryen, Tune pr. Greåker. Det er fra vennene i Tune beløpet er, og det er sendt ved Olaf Ryen.

Det tredje verdens-misjonsmøte

blev åpnet i Tambaram i India i midten av forrige måned under ledelse av dr. John Mott. Som Norges utsending møter generalsekretær Tormod Vågen, Kinamisjonsforbundet.

Hjemme- og utemisjonen

Hvad er det mest nødvendige nu?

Arbeidet på misjonsfeltet og herhjemm står i nøie forbindelse med hverandre og er avhengig av hverandre. Hvis arbeidet i hjemlandet er stabilt og det er glød i de troende hjemme, virker det også ute på misjonsmarken. Misjonen har da en trofast forbered og offerskare, som holder deres hender oppe — både ved bønn og ved å støtte økonomisk. Hvis interessen minker her hjemme får misjonærene føle det som ingen annen. De behøver støtte og hjelp og satan vet, at hvis han bare kan få ødelagt interessen hos Guds folk her hjemme så har han også utsikt til å vinne seier på misjonsmarken. Han setter derfor alt inn på å ødelegge Guds livet i venneflokkene og menighetene her hjemme eller i allfall få luret forstyrrelse og splid inn og på den måte lamme misjonsarbeidet. Ofte lykkes det meget godt for ham og både hjemme og ute ligger Guds barn nederlag.

Det som er det mest nødvendige for et stabilt misjonsarbeide, også i vårt tid, er da at Guds folk her hjemme står sammen og arbeider samlet og enig. Det er av den største viktighet at venneflokkene her hjemme holder sammen og planmessig støtter sin utsending.

Samlet er vi en makt, men oppstykket og delt blir det bare spredte fektninger. Det som for oss står som det mest nødvendige nu er at Guds folk våkner op for alvor og ser hvor vanskelig tiden er og også hvor fall av muligheter for evangeliets utbredelse vår tid er.

Vi har ikke tid til å diskutere retningslinjer og virkemåter slik at vi glemmer det aller viktigste. Hver eneste menighet og venneflokk må nu opta et målbevisst arbeide for misjonssaken.

Erfaringen viser at det ikke er noe som bringer slik velsignelse som at menigheten er i arbeide med å vinne sjele for Herren, hjemme og ute.

La oss i året som er begynt legge vinn på å stå fast sammen i virksomhet for Guds sak.

G. J.

Noen om b

Vil m kontinger sjonen ta som blad ge ånd so Må Herr nye år sa forener store ver

Vil få til Misje at dere se tid så kja å følge n ets fremn på hedni mig å hi dere stor å arbeid barns op redaktør rens vidt velsignet til det la dør og l mange v

Pris t Halleluja Så en ren benå

Det bl når no verden

Gud g gammel get og a Hellig A en ånds rop og s det og il

«Jeg s at ånds man bes barselser som skal Og ved e pe, skri Og ved gru og krampet og død. maskinla te, angst

Noen uttalelser om bladet

Vil med det samme jeg sender kontingenten for 1939 få si redaksjonen takk for alt det gode stoff som bladet bringer og den broderlige ånd som merkes gjennom bladet. Må Herren signe redaksjonen i det nye år så bladet blir en røst som forener Guds barn om misjonens store verk.

Broderhilsen
Evangelist A. E. R.

Vil få bringe vår innerlige takk til Misjons-Røstens redaksjon for at dere sender oss bladet. Det er alltid så kjærkommet og hjelper oss til å følge med i arbeidet for evangeliets fremme, både her hjemme og ute på hedningemarkene. Min mann ber meg å hilse så meget og han ønsker dere stor nåde i det kommende år til å arbeide for sjeles frelse og Guds barns oppbyggelse. Likeså ønsker han redaktøren med familie og alle Herrens vidner et av Herren godt og velsignet nytt år. La oss stevne frem til det land hvor ingen er syk eller dør og hvor sangen skal lyde som mange vannes brus.

Pris til ham som åpnet porten.
Halleluja!

Så en kjær hilsen fra eders i Herren benådede broder og søster
En predikant.

Det blir kamp og strid når noe fødes i åndens verden.

Gud ga mig engang et svar da en gammel Stockholms-sogneprest klaget og anklaget. Hvad er det for en Hellig Ånd dere har? Hvad er det for en åndsåp som skjer under skrik og rop og stønn? Kjødelig selvtekt er det og ikke noe annet.

«Jeg skal si Dem, herr sogneprest, at åndsåp — den virkelige, — kan man best ligne med en kombinert barselseng og et dødsleie. Det er noe som skal fødes og det er noe som dør. Og ved en fødsel er det kamp, krampe, skrik, jammer og rop og tårer. Og ved et dødsleie er det smerter, gru og fortvilelse. Det er kamp og krampetrekninger både ved fødsel og død. Det er bare det mekaniserte maskinlagde som blir til uten smerter, angst og uro. Men det er også

uten liv og virkelig åndelig verdi. Det finnes ingen likhet mellom en kirkelig embedsforretning og en bibelsk åndsåp.

Men naturligvis finnes det også åndsåp uten virkelig betydning og levende resultat. Men det er precis som når det fødes dødfødte, defekte og vanskapte og forkroplede barn til verden.

Man kan jo av den grunn ikke erklære barnefødsel for uriktig og forkastelig. Selv livsprosessen har jo sine prosent uhell og feil. Men feilen ligger ikke hos livsprosessen, men hos menneskemateriellet.

Sven Lidman.

Den største ære.

Det fortelles at da man samlet sig for å gratulere Skrefsrud med at han var utnevnt til kommandør av St. Olafsordenen, sa han, idet han pekte mot himlen:

«Å få ære av mennesker, det er intet, men når jeg først får ære hos Gud, da er det noe verd. Jeg er nu engang Santalmisjonens hode og er nu gammel, derfor er det mig, man ærer; dog, jeg mottar ikke denne ære for mig selv, men for hele misjonen som et tegn på at vennene hjemme forstår og skatter det arbeide som ved Guds nåde er utført her i Santalistan til Guds ære.»

I sine gamle sko og grå arbeidsklær stampet han så avsted til sitt arbeide igjen.

Svar mildt.

En ung predikant var sent en natt på hjemvei fra møtet. Han kom inn i en overfylt sporvogn med sin bibel under armen, og noen rå, unge mennesker lot straks hånlige bemerkninger falle. De holdt på, og da endelig predikanten skulde forlate sporvognen, sa en ung mann:

«Si mig, De, hvor langt er det til himmelen?»

Mange predikanter vilde ha tidd stille eller tilrettevist den frekke, unge spotter; men med rolig verdighet og kjærlig svarte den unge predikant: «Det er bare et skritt, vil De ta det nu?»

Dette svar og hans mildhet og ro blev midlet til siden å bringe den unge mann til Kristus. (Ordspr. 25, 11.)

Korsets ord

For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst er det en Guds kraft (1. Kor. 1, 18).

Vi forstår alle hvad Paulus mener og tenker på, når han taler om «ordet om korset.» Det er Jesu korsdød han peker til. Denne forferdelige død, han led på Golgata hin langfredag, for snart to tusen år siden. Hvor lidelsesfull var ikke hans død der han henger mellom himmel og jord på naglene oppå treet. Hvad ondt hadde Jesus gjort?

Nei, all dri annet enn godt. «Han gikk omkring og gjorde alt vel.» Enda måtte han lide hån, spott, forfølgelse og død. Hvorfor? Fordi hans kjærlighet til oss mennesker var så ekte og stor at han tok sig på å dø for synderen. Ufattelig, grenseløs kjærlighet og nåde: Ved sin bittere død på korset gjorde han soning for verdens synd. Hvilket herlig verk, forsoningsverket er. Golgata korset, Jesu Kristi kors, det vidner om Guds underfulle kjærlighet, forsoning og frelse. Alikevel er dette for mange en dårskap. For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt. Jesu smerte og død har ingen verdi for dem. Dette dyre blod trampes under føttene. Man vil ikke ofre tid og tanker på hvorfor han måtte lide så, deres hjerter er forherdet og forblinnet. Det som kunne bli dem til frelse og velsignelse for tid og evighet er en dårskap for dem. De vil ikke høre om Jesus, om kors og død, lidelse og offer. Dette er ikke noe for dem. Kun det som tilhører denne verden har plass i deres hjerter, de er materialistiske og jordvendte. Jesus, hans kors og død er en dårkap for disse, som vandrer på *fortapelsens vei*.

Hvilken smertens og ulykkens vei. Hvor mørkt og håpløst å vandre herpå. Den fører mot ulykke og undergang, fordervelse, død og dom.

Hvilken nåde å være frelst herfra ved ordet om korset som er Guds frelsende kraft. Halleluja!

Josef Ruud.

Vekter - hvor langt på natt?

Noen utdrag fra dagspressen og andre kilder som gir oss et forstemmende bilde av situasjonen idag:

Fra krigen i Spania.

Domprost Alberto Onaindia fra Valladoliddomen kom til Paris fra Bilbao idag og fortalte at han hadde vært vidne til oprørernes luftangrep på Guernica forleden.

— Jeg var i Bilbao i slutten av forrige uke, forteller domprosten, da fikk jeg vite at den baskiske regjering hadde truffet vedtak om å rømme Marquina. Der hadde jeg noen slektninger, og jeg bestemte mig for å dra dit og hjelpe dem. Jeg kom til Guernica i bil mandag eftermiddag. Det var godvær, og jeg var bare såvidt kommet ut av bilen, da jeg fikk øie på noen fly som nærmet sig, og så begynte luftangrepet.

Den første bombe ødela et stort treetasjes hus, og eksplosjonen var så kraftig at vindusrutene gikk i stykker i alle nærliggende hus. Det var markedsdag den dagen, og det var mange folk fra de omliggende landsbyene på torvet. Folk flyktet skrekkslagne ut av byen da angrepet begynte og lot alt ligge igjen.

Store tre-motorers fly hvinte over byen, kastet ned sine bomber og forsvant. Like efter kom nye fly og fort satte ødeleggelsen. Bombardementet varte i tre timer. Det var aldri stille mere enn fem minutter ad gangen. Så kom nye fly med nye bomber. De arbeidet efter et bestemt system. Først satte de inn maskingeværene sine, så kastet de almindelige bomber, og tilslutt kom brandbombene.

Folk søkte tilflukt i en krattskog som ligger like utenfor byen. Men flyene fløi meget lavt, maskingeværene knitret mot skogen og mot veiene hvor gamle folk og barn kastet sig ned i grøften.

Utpå eftermiddagen brente det over hele byen. En tykk, svart røk steg op mot himlen, og det var ikke mulig å se byen på en halv kilometers avstand.

Men en hørte hverken klaging eller skrik. Folk var skrekkslagne. Noen bad stille, andre løftet armene mot himlen som for å be om Guds beskyttelse.

Et fly gikk ned et par hundre meter fra det sted hvor bilen min stod

og sendte et regn av maskingeværkuler mot mig. Jeg fikk såvidt tid til å gjemme mig i noe kratt.

Ved 19-tiden stod hele Geurnica i flammer. Da begynte brandvesenet fra Bilbao å komme, og de søkte å redde noen av de bygningene som det ennu stod endel igjen av. En kunde se flammehavet 22 kilometer borte.

Guernica hadde hverken luftvern, batterier eller maskingeværer i stilning.

Om kvelden kunde en se folk flakke om på veiene og i skogen. De søkte efter sine slektninger. Overalt lå døde og sårede.»

*

200 tyske prester er fjernet fra sine embeder.

Efter opplysninger, som søndag blev bragt i bekjennelseskirkens kirker, er antallet av prester, som ikke lenger kan utføre sin prestegjerning blitt ytterligere forøket.

130 prester er nu avsatt, 40 er det forbudt å preke, og 11 er bortvist, 4 prester, deriblandt Martin Niemøller, er i fengsel, 8 andre er i beskyttelsesarrest.

I kirken i Dahlem, som er Martin Niemøllers sognekirke, leste pastor Wilhelm Niemøller, en bror av Martin Niemøller, op en beslutning som blev vedtatt på bekjennelseskirkens «tyske dag». I resolusjonen konstateres det, at bekjennelseskirken er blitt anklaget for høyforræderi i det øieblikk, da krigen truet. Den henstiller til de troende å be og angre. Et land vil gå tilgrunne dersom de, som taler Guds ord, hindres i å si sannheten.

*

Jødene står ved klagemuren.

Ifølge telegrammer fra Jerusalem har araberne klart å vanhellige jødernes klagemur før engelskmennene kunde fullføre sin rensningsaksjon av Jerusalems gamle bydel. Araberne hugg hull i muren, brente bønnbøkene og ødela det skrin hvor de hellige skrifter blev opbevart.

Helt siden muhammedanerne blev herrer i Jerusalem har jødene vært nektet adgang til tempelplassen,

mens de derimot har fått tillatelse til å holde sine andakter ved plassens sydvestre mur. Det er denne muren som kalles jødernes klagemur.

Den er 28 meter lang, ca. 18 meter høy og 3,6 meter bred. De fem nederste stenrader består av veldige blokksten fra Herodes tid, og representerer altså ærverdige minner fra Kristi tids tempel. Ovenpå disse store blokkene er det bygget til senere i den romerske og arabiske tid.

Arkeologiske undersøkelser har vist at muren strekker sig hele 16,76 meter under gatenivået, — med til sammen 15 stenrader oppå hverandre. Man mener det vilde ha vært av stor betydning å få gravet ut hele muren for å komme ned til det opprinnelige gatenivå. Da kunde også jødene få vandre på sine egne gamle gater og løfte sitt blikk op mot den mur som deres fedre bygget i sin tid.

Det har vært et stort problem dette: Hvem eier egentlig denne klagemuren? En internasjonal kommisjon var for 10 år siden beskjeftiget med spørsmålet, og kom til det resultat at araberne eiet muren, men jødene eide retten til å bede ved muren.

Hver dag, og særlig på fredagene, samles rett-troende jøder i Jerusalem ved klagemuren for å be og gråte. Jo nærmere man kommer muren, desto tydeligere hører en den mumlen som stiger op fra de bedende og syngende jøder.

Kvinnene står for sig selv. Men og kvinner har sin egen plass ved muren. Der står gamle ærverdige rabbinere med lange hvite, bolgete skjegg. I sine innskrumpne hender holder de bønnbøkene, og av dem leser de bønnene med dirrende stemmer, og hele skaren stemmer i med korene.

Rabbinern ber: «For templet som ligger øde», og så synger skaren: «Sitter vi klagende og sørger». — «For templet, som er ødelagt» — «sitter vi klagende og sørger». — «For vår herlighet som er forsvunnet» — «sitter vi klagende og sørger.»

Slik fortsetter det. I forskjellige vendinger skildres folkets og tempellets skjebne, og for hver sats svarer hele skaren med sin vemodsfylte strofe.

Så begynner en annen rabbiner: «O, Israels Gud, forbarm dig over Sion», Skaren synger: «Samle Jeru-

rusalems spr
dig, o skynd
«Tal, o Her
«Slik følger
ter time. Ne
og tar deres
og den gripe
stadig.

Man ser o
ner som bes
muren, men
deres kinn.
alder og ma
veget følger
unge står d
mot muren,
tig røst delta

Fra kvinne
lydte klager
hender mot
løfter sine
kysse muren

De beden
til det blir s
ger kan lese
endog små v
dem i revne
fra de flakk
lese i sine b

Til slutt
den intense
hvert, og ut
stille.

Og når d
stjernestrø
skje som så
løfte-stjerne
tid for oss?
ner skal bli
denne klage

Det er ik
slik i denne
utsatt for fo
er vel nepp
som kan an
er en forfer
og bønnene
intenster enn

Bibelen
2000 år

Og det sl
ne og stjern
kene engste
brenninger
faller i avm
det som sk
Men når
opløft dere
ning stund

L

De vise menn fra Østerland

«Skynd dig, o skynd dig, Sions befrier.» — «Tal, o Herre til Jerusalems hjerte.» Slik følger bønn og sang, time etter time. Noen går, andre kommer og tar deres plass ved klagemuren, og den gripende scene gjentar sig stadig.

Man ser de gamle menn og kvinner som besværlig stavrer sig frem til muren, mens tårene renner ned over deres kinn. Man ser jøder i sin beste alder og man ser ynglinger som beveget følger med i seremonien. De unge står der med glødende blikk mot muren, og med sikker og kraftig røst deltar de i sangen.

Fra kvinnes plass høres mer høylydte klager. De gamle strekker sine hender mot muren og ber, mødrene løfter sine barn op og lar de små kysse muren.

De bedende jøder holder på helt til det blir så mørkt at de ikke lenger kan lese i bønnebogen. Noen har endog små vokslens med sig, og setter dem i revnene i muren, og i skinnene fra de flakkende lys fortsetter de å lese i sine bønnebøker.

Til slutt må de endelig bryte op, den endende mumlen stanser etter hvert, og ut på kvelden er det helt stille.

Og når de går ut og ser op på den stjernestrødde himmel tenker de kanskje som så: Mon disse stjernene er løfte-stjerner som innvarsler en ny tid for oss? En ny tid, da disse bønner skal bli oppfylt, som har lydt ved denne klagemuren i seklenes løp?

Det er ikke umulig at de tenker slik i denne tid da jødefolket er så utsatt for forfølgelser og plager. Det er vel neppe noen, uten jødene selv, som kan ane hvordan de lider. Det er en forferdelig tid for jødefolket, og bønnene ved klagemuren bes mer intenst enn noen gang før.

«Morgenp.»

*

Bibelen fortalte for snart 2000 år siden:

Og det skal skje tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse, når hav og brenninger bruser, mens mennesker faller i avmakkt av redsel og gru for det som skal komme over jordrike.

Men når dette begynner å skje, da oppløst deres hoder, for deres forløsning stunder til.

Luk. 21, 25—26 og 28.

Når jeg tenker på beretningen om de vise menn fra Østerland som kom til Jerusalem og spurte etter hvor jødernes konge var som var født, tenker jeg på hvordan de kunne vite at stjernen var et tegn på at Jesus var født. De sa: Hvor er denne jødernes konge som nu er født, for vi har sett hans stjerne i Østen og er kommet for å tilbe ham.»

Jeg kommer da ihu Bileam som fikk bud fra Balak å komme og forbanne Israels folk. Bileam svarte: «Hvorledes skal jeg kunne tale vondt over det folk som Herren ikke taler vondt over,» og da Bileam hadde sagt disse ord kvad han og sa blant annet: «Jeg ser ham, dog ikke nu. Jeg ser ham dog ikke nær. Frem skrider en stjerne av Jacob og et spir reiser sig over Israel.»

Dette var en profeti av Bileam om den stjerne som skulle vise sig en gang på himmelen, som et tegn på Jesu fødsel. Nu var stjernen blitt synlig og det var ikke underlig at de vise menn søkte etter Jesus i Jerusalem. Det var jo en høy person som skulde fødes.

Men de vise menn fant ikke Jesus i Jerusalem, i kongestaden, men de ga ikke op for det. De gikk videre, bort fra Jerusalem og de fikk se stjernen og den var så nær at de kunne følge den — og de fulgte den til den blev stående over et hus. Der gikk de inn og fant Jesus som lå i krybben og de fallt ned og tilbad ham. De hadde jo kommet for å tilbe ham og det blev mer enn tilbedelse. De åpnet sine gjemmer og tok frem gull, røkelse og myrra. De kunne ikke holde noe tilbake når de fikk se Jesus.

Da dette var gjort så var det blitt åpenbart for dem at de ikke skulde dra tilbake til Herodes i Jerusalem og de drog derfor en annen vei tilbake til sitt hjem. Det er det som enhver sjel får oppleve også idag når de får et personlig møte med Jesus og faller ned og tilber ham og åpner sitt hjerte for ham. Da begynner vandringen og det blir ikke å vandre på den gamle vei, men det blir en ny vei å vandre på. Denne vei er Guds vei etter Herrens ord. Denne vei vil

jeg for min del følge inntil jeg når mitt mål. Det nye Jerusalem.

Sigurd Lind.

Bøker.

Trampe-Jon

Filadelfiaforlaget A.S. Oslo har utgitt denne barneboken til jul og det er en riktig god bok for barn og ungdom. Den kjekke, tapre, vesle Jon og hans omgangskrets er tegnet levende og interessant.

Om Trampe-Jon blev alle gutters ideal vilde det være av langt større verdi enn den almindelige heltetype barnebøker i almindelighet fremstiller.

Misjonsbeløp

Schrødermisjonen.

Innkomet fra 1/1—31/12 1938:	
Misjonsmøter i Møllergt. 38	kr. 855.66
Kvinneforeningen, Logen, Moss ved fru Larsen	300.00
Anonym	245.00
Do.	10.00
Do.	50.00
En søster i Oslo	5.00
De frie venner i Alvdal	50.00
H. A. J. til evangelist	240.00
Misjon, Eldsvold ved Ludv. Furulund	237.50
Misjon, Haslum ved Nils Horni	323.40
Misjon, Oslo ved Hans Johansen	518.41

Tilsammen kr. 2834.97

Hvorfor herved kvitteres med hjertelig takk til enhver enkelt giver.

Regnskapet er oppgjort og revidert.

Ludv. Furulund, Hans Johansen, Nils Horni.

Idet vi takker for året som er gått, er det med glede og en innerlig takk til Gud for at misjonsst. i China, tross krig og uro, atter er i full virksomhet for chinesernes frelse. — Stasjonen bestyres nu av søster Gunhild Gundersen og fem innfødte evangelister, da en blev drept under værste tiden, samtidig som stasjonen tildels ble ødelagt.

Midlene som kommer inn til misjonen blir sendt direkte til China av kassereren som med takk mottar beløp og kvitterer.

Med broderhilsen

A. Toftner, kasserer.
Sofienberggt. 16 II, Oslo.

*

Til søster Schrøder og barnas hjemreise

er der ytterligere innkommet:	
Misjonsmøter i Møllergt. 33	kr. 407.62
P. K.	20.00
En bror i Oslo	10.00
Misjon, Eldsvold ved Ludv. Furulund	237.50

Tilsammen kr. 675.12

som vi har mottatt med hjertelig takk. Restbeløpet er nu kr. 755.16. Skulde det være noen som ville være med å betale dette beløp, således at gjelden kunne bli betalt i

Jøpet av året, skulde vi være meget takknem-
lig.
Broderligst
A. Toftner, kasserer.
Sofienberggt. 16 II, Oslo.

Til Inger Frelumstad, China

fra 1/7 til 31/12 1938: kr. 130.00
Misjon i Holmestrand 129.70
Misjon i Sande 147.20
Storm-Monsen 10.00
Ved G. Iversen, Sarpsborg 60.00
Johansen, Gulhaug 10.00
Osk. Rygg, Svelvik 10.00
Hjertelig takk til dere alle som er med i
denne store sak.
Giv så skal eder gives. Luk. 6, 38.

Johan Reiersen,,
kasserer.

Selvik, Sande i Vestfold.

Den norske Congomisjon.

I 2. halvår 1938 har jeg mottatt følgende
beløp fra:

Eidsvold ved Elin de Flon Solberg	kr. 60.00
Magnor ved V. Svan	100.00
Hamar «Jo»	70.00
Sarpsborg ved I. Bergh	200.00
Tynset L. K.	20.00
Aheim D. H.	5.00
Svelvik ved Astrid Holm	50.00
Hyggen O. K. M.	10.00
Vestby, pinsemenigheten ved Anna Davidsen	85.00
Ornesviken, A. A.	200.00
Høidal, A. H.	30.00
Bellingmo, Ch. & E. L.	35.00
Bellingmo, O. N.	15.00
Haugesund ved P. Sagstad	50.00
Moss, avskjedsoffer, Berg	427.03
Moss, kvinnemisjon ved Albertha Larsen	400.00
Moss, nye mis. ved Olga Johansen	319.00
Oslo og Sørkedalen	950.00
Do. do. søstermisj. ved H. Johansen	350.00
Do. do. K. H. S.	20.00
Do. do. br. S. til Samuel	75.00
Do. do. «Den lille hjelper» Drammen	50.00
Drammen, en søster (herav kr. 300.00 til bil)	1000.00

Idet jeg herved kvitterer for ovenstående,
ber jeg de enkelte givere motta en hjertelig
takk og hilsen.
Danvik pr. Drammen.

Erling Syvertsen.

Til Christofa Brundtland, China

er innkommet i annet halvår 1938:

S. Spurkeland	kr. 31.00
A. Andreassen	55.00
Forsamlingen Skostrædet, Bergen	50.00
Venner N. Elgerøy	84.46
De ældre søstres misjon, Bergen	36.00
Valde, Bergen	10.00
En ubenevnt	10.00
Ved G. Iversen, Sarpsborg	50.00
Venner Skudeshavn ved P. Ness	150.00
A. A. Mol	51.50
I. Tisthammer	10.00
St. Brurø	50.00
Fonnes kvinnefor. ved M. Iversen	4.50
Venner Espeland ved M. Næsse	110.35
Bergen 4. januar 1939.	120.00

L. Hvidsten, kasserer.
N. Skogvei 26, Bergen.

Bøker som kan anbefales:

Nådegavens historie.

En kortfattet historisk avhandling
om de åndelige nådegavers virksom-
het, fra aposteltiden til idag.
Pris kr. 1.50 pluss porto 20 øre.

Fra jordens ytterste ender

En virkelig god misjonsbok. Den
har fått riktig god mottagelse over
alt. Dere gjør dere selv en tjeneste
ved å kjøpe og lese boken.

Den er ypperlig skrevet og brin-
ger flere gode bilder fra Alaska.

Forfatter er G. Nyseter. Prisen er
2.75 heftet og kr. 4.00 innbundet.

Bøkene kan bestilles i «Misjons-
Røstens eksp., Sarpsborg.

«Misjons-Røsten»s

Kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.

Arendal: K. Iversen.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspeditør Einar

Gulbrandsen og Johs. Ihlebek.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen,
Kapellveien 8.

Goteborg, Sverige: J. O. Strøm.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på rei-
ser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang.
Hans Vennesland

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Moss: Kristian Bye.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Sol-
heimsgt. 2, Charsten Blegeberg,
Konowsgt. 21, III og Arnt An-
dersen, Toftesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser:
Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Stemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Inger Fagerli.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømo: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer
Moger.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

De frie misjonærer.

Der er dem som strør ut og får ens-
mer, og der er dem som holder tilbake
mer en rett er og det blir dog
fattigdom. (Ordspr. 11, 24.)

INDIA:

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen

Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 14
Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilda Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

B. og Gundhild Finstrøm:

Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Tele-
mark.

For tiden hjemme.

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Ha-
den.

CHINA:

Str. Dørum og Karlsten:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Olga Schult:

Gerda Siqveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørlygt. 15, Oslo.

Torkild Rasmussen:

Jul. O. Lind, Moss.

Gunhild Gundersen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Stauba.

Asta Thuen:

Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Christofa Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen

Inger Frelumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i
Vestfold.

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/B

Bygdøy pr. Oslo.

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsgt
27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constanse Nøstdal, Løbergsveien 28,
Bergen.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Odvar Berg

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

For tiden hjemme:

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Løklingholm, Mosterhamn

ARGENTINA:

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Glommens trykkeri, Sarpsborg.